Ingvild H. Rishøi

Miss Berg története

Ingvild H. Rishøi: *Historien om Fru Berg*, Gyldendal Norsk Forlag, 2011.
A szerző szíves engedelmével közölve.

Pázsit, kavics, kapu, aszfalt. Pázsit, kavics, kapu, aszfalt. Várom, hogy leessen a hó.

Hálóingben állok.

Nézek ki az ablakon, addig nem mozdulok innen, míg meg nem érkezik.

Pázsit, kavics, kapu, aszfalt.

Mereven kell néznem, nem szabad pislogni, fázom.

A fekete szebb, mint a szürke, a szürke szebb, mint a barna, és a legszebb szín a fehér.

A hűtőszekrény már nem duruzsol. Hallom Line lépteit, felmegy az emeletre a szobájába, feltesz egy kazettát, aztán megállítja, biztosan visszatekeri.

Pislognom kell.

Hallom, ahogy a nappaliban Apa a torkát köszörüli.

— Mi újság, Cicegér? — mondja.

Apa nem szokott így beszélni Cicegérhez. Azért csinálja, hogy bemenjek.

Mezítláb állok, összeszorítom a két térdem. Ha nem jön, akkor nincs értelme felöltözni, és igazából nem tudom, jönni fog-e. Nem tudom.

Ha mégis eljön, cukrászdába megyünk. De sohasem tudom, melyik cukrászdába visz, vagy inkább szeretne otthon maradni, és sose tudom, hogy fog kinézni, de a haját mindig leereszti. És a körme, a körme mindig tövig rágva, és folyamatosan elfelejt valamit, de ha jó kedve van, akkor megállás nélkül vigyorog rám és engem néz, simogatja a kezemet az asztalon, kakaót vesz nekem, jól megcukrozza, és megkérdezi, jó lesz-e így, aztán még tesz bele cukrot, és azt kérdezi, hogy *na így* már jó-e. Ám ha fél, akkor elsápad a vörös haja alatt és tágra nyílik a szeme. Úgy néz ki, mint egy hófehér, kővé meredt boszorkány.

Egyszer csak elsírja magát, remegni kezd, és hirtelen mindent elfelejt. Neee! Hirtelen mindent elfelejt. Ha erre gondolok, erősen az ajkamba harapok. Hó, hó, fehér hó. Megjelenik Cicegér.

A konyha falához dörgölőzik. Hátha idejön. Ha idejön, nem tudom, mit csináljak, nem hajolhatok le, hogy megsimogassam, mert egyfolytában a kaput kell figyelnem. Cicegér nyávog. Meghallom Line lépteit, most jön lefelé a lépcsőn, igen, ő az, az ajtóban áll, a szemem sarkából látom sötét haját és rózsaszín pulóverét. Látom, hogyan tekergeti ujjai köré a haját.

— Nem vagy éhes? — kérdezi.

— Nem — mondom.

— Vágok neked egy szelet kenyeret — folytatja.

— Most ettem kukoricapelyhet — felelem.

Ez hazugság.

Line nem akar többé Anyához menni. Minek menjek oda? — feleli, amikor oda hívom. Line felém lép, én a kaput bámulom, a fekete kaput, a fekete szebb, mint a szürke, a sorházak kapuja mind egyforma. Csak egy darabka sütit ettem az ágyban. De az az igazság, hogy nem vagyok éhes, és az igazság jobb, mint a hazugság.

— Mi van, megkövültél ott, az ablak előtt? — kérdezi Line.

— Meg — mondom.

Line átsétál a nappaliba.

Jaj ne, ne már megint. Nem csináld, most gondolkodnom kell, ne, nem akarom, kérlek ne. Hányingerem van, az az édeskés szag, telemegy vele a fejem, ne, nem akarom, gyorsan valami szépre kell gondolnom. Line, amikor leül az ágy szélére és fejemre teszi a kezét, mindig azt mondja, hogy gondoljak valami szépre.

És én tudom is, mi a szép. Az, amikor megnyertem a rajzversenyt és a tanárnő kihívott a táblához és kezet nyújtott, és adott egy tábla tejcsokit, és előtte, amikor Anyával hazafelé mentünk a bevásárlóközpontból és én két kézben vittem a ketrecet, előtte pedig amikor benéztem a kisállatbolt kirakatába, és Anya azt mondta:

— Bemehetünk.

Anya kinyitotta előttem az ajtót. A boltban madarak sivítottak. A hörcsögökhöz siettem és belestem a ketrecbe. A barna és fehér bundájú állatkák egymás hátára kapaszkodtak, egymás fején ágaskodtak, mindenre világosan emlékszem.

— Mit gondolsz, Anya, mennyibe kerül? — kérdeztem.

Ekkor hozzánk lépett egy lány.

— Ma le van árazva a hörcsög. Csak negyven korona.

— Negyven! Negyven korona egy hörcsög! Csak negyven! — kiáltottam, és Anya az eladólánnyal együtt nevetett.

Az eladólány elindult az üzlet hátsó helyisége felé.

— Szeretnél egy hörcsögöt, Emilie? — kérdezte Anya.

— Igen! — feleltem mosolyogva, és ő is mosolygott, mosolyogva néztünk egymásra, és én kiválasztottam magamnak Miss Berget.

Miss Berg teste fehéren világított. Fekete szeme volt és nevetős szája. Negyven korona.

A ketrecek közül csak a legolcsóbbra futotta, drágák voltak mind, de ha már megvolt a hörcsög, kellett a ketrec. A következő héten megnyertem a rajzversenyt, a tanárnő körbeküldte a képet az osztályban, aztán felakasztotta a falra, *Hörcsögkellékek*, ez volt a rajz címe, amit a lap aljára írtam. Hallom Apát, az újsággal zörög, valami történik odabent, jaj, már megint. Biztos beszélni akar velem.

— Emilie — kiáltja. — Gyere csak ide.

Nem felelek.

— Huh — sóhajt Apa.

Hallom, amint leteszi az újságot, feláll és elindul, nyikorog a padló, Apa megáll.

A nyakamon érzem a tekintetét.

Apa az ajtóban áll.

— Gyere, játsszunk egy kör Fekete Pétert.

— Nem megyek — mondom.

— Talán Linének is volna kedve — mondja Apa.

Erre nem felelek.

Cicegér a farkát nyalogatja. Apa bejön. Rám néz, megfordítja a széket és szétvetett lábbal leül, engem bámul.

— Mi van? — kérdezem.

— Semmi — mondja Apa.

Sóhajtok és az ablakhoz lépek.

Az ablaküvegre tenyerelek, ott marad a kezem nyoma.

Meddig állhatok mozdulatlanul? Milyen lenne, ha kővé válnék? A kezem is így maradna. Az ablaküvegre tapadva. Vajon milyen szorosan tapadhatok valamire, teljesen soha, bármilyen erősen szorítom az ujjaimat az ablaküveghez, biztos marad néhány atomnyi rés, bármilyen kicsi részekre bontjuk, mindig lesz egy kisebb. És bármilyen óriási, mindig lesz egy nagyobb. De Cicegér, mit csinálsz, Cicegér? Dorombolsz? Itt keringsz körülöttem?

Cicegér puha bundáját a lábamhoz dörgöli.

Finom, meleg.

Jól esik.

Gyorsan Cicegérre pillantok, egy másodperc az egész.

Az étel felé ballag. Cicegér egy hamutartóból eszik, igazából egy *Cicegér* feliratos, kék műanyag tálat szeretnék neki. Szeretem a tálakat. Szeretem az állatok játékait, a macskáknak való műegereket, a madártükröket, a csengettyűs pórázokat. Két kézzel fogtam a ketrecet, soha nem volt még semmim, ami ezüstszínű, de Miss Berg szörnyen félt és a házikójában lapult, mert körülöttünk dübörögtek az autók, hideg szél fújt, és piros volt a lámpa. A boltban szebb ketreceket is láttam, de az enyém is szép volt, itató, etetőtálka, piros tetejű hörcsögházikó, világoskék mókuskerék, ez a ketrec oldalához volt erősítve.

A következő hétvégén, mikor Anyánál voltam, észrevettem, hogy Miss Berg nem kapott enni. Mert a mókuskereket kezdte rágni. Szóltam is Anyának:

— Ne felejts el minden nap enni adni Miss Bergnek.

— Jó — felelte Anya.

Anya a mosogatónál állt, de nem mosogatott.

A falat bámulta és az ajkát harapdálta.

— Segítsek? — kérdeztem, és leakasztottam a törlőruhát.

Így aztán elmosogattunk.

Azután befutottam a szobába és sokáig játszottam Miss Berggel.

Aznap este teli volt a pofazacskója magokkal.

De Miss Berg! Mi van, Miss Berg? Neeeem! Visszatartom a lélegzetemet. Harminc, huszonkilenc, huszonnyolc. Huszonhét, huszonhat, huszonöt. Szeretlek, szeretlek. Huszonhárom, huszonkettő, huszonegy. Ne felejtsem el megmondani neki, hogy szeretem. Ne felejtsek el rámosolyogni az asztalnál. És aztán, amikor elválunk, jó éjszakát kívánok, jó éjt, jó éjt, ezt fogom magamban mondogatni, amíg el nem tűnik a szemem elől. Jó éjt, jó éjt, jó éjt. Tizenegy. Tíz, most már fáj, de levegőre csak gondolni szabad, négy, három, kettő, és most, most levegőt vehetek.

A tenyerem körül fehér az ablaküveg. Párás. Hideg a kezem, a meleg jobb, mint a hideg, de a jéghideg jobb, mint a forró. Apa lovaglóülésben ül a széken, kíváncsi vagyok, meddig akar itt ülni és engem bámulni.

— Emilie — mondja.

— Tessék — felelem.

— Meddig akarsz az ablaknál szobrozni? Ott akarod tölteni a születésnapodat? — kérdezi.

Erre nem válaszolok.

— Nézz rám, Emilie — mondja Apa, én gyorsan rápillantok.

— Mi van? — mondom.

Aztán megint kifelé nézek. Apának bozontos haja van, nagy orra és nagy szeme.

Bámulok ki az ablakon, mégis hallom, hogy Line visszajött, hallom a lépteit, hallom, amint megáll az ajtó előtt. Aztán elindul felénk.

— Bocsi, odaengedsz? Ki akarok valamit venni a hűtőszekrényből — mondja.

Kénytelen vagyok tenni egy lépést Apa felé.

Line kinyitja a hátam mögött a hűtőszekrény ajtaját. Majdnem hozzám ér, érzem a parfümje illatát. Előveszi a tejet. Aztán kiveszi a szekrényből a kakaóport. Kifelé nézek, kavics, pázsit, kapu. A kanál a poharat kocogtatja, amint Line kevergeti a kakaót.

A konyhapultnak dől, issza a kakaót.

Apa meg csak áll és mereszti rám a szemét, keze a nadrágján.

Szeretném, ha elmennének innen.

Szeretném, ha havazna.

Szeretnék egy kicsit más lenni.

Azt is szeretném, ha lenne egy kishúgom, egy csecsemő, a csecsemők szája sima, és a fejük búbján van egy puha horpadás, mindig meg akarom simogatni. Olyan, mint a kis állatoké. A kis állatokat is meg akarom simogatni, jó erősen. Vagyis nem. Mégsem.

— Én inkább maradok — mondom.

Rám néznek. Nem tudom, hogy jutott eszembe ez a mondat éppen most.

— Gyere, Apa, menjünk — mondja Line.

— Beszélni akarok Emiliével — mondja Apa.

— De ő nem akar veled beszélni — mondja Line. — Hagyd csak, álldogáljon ott magának.

Ekkor Apa feláll, átöleli a vállamat, és teljesen eltakarja a kilátást, megráz egy kicsit, mosóporszaga van, megpróbálok elnézni mellette, de nem megy, kénytelen vagyok a szemébe nézni.

— Nem beszélhetünk máskor? — mondom, kibújok a karja alatt, megint látom a kertet, kavics, pázsit, szürke, fekete.

Apa végre elindul kifelé. Nagyon jó.

Nem hiszi el, hogy Anya jönni fog. Pedig fel is hívott, és megbeszéltük telefonon, éppen akkor csengett a telefon, mikor kinyitottam az ajtót, akkor jöttem meg tornáról, a tornazsák pántja elszakadt és két kézzel kellett fogni.

— Szia, én vagyok — mondta Anya.

— Szia — feleltem.

— Azt akartam kérdezni, mit szeretnél a születésnapodra? — kérdezte, de nekem akkor semmi sem jutott eszembe.

Bőr hátizsákot szerettem volna, csak az drága, és macskának való dolgokat is szerettem volna, de akkor rögtön Miss Bergről kezdett volna beszélni. Ezért azt feleltem, hogy nem tudom pontosan.

— Nem tudom pontosan — mondtam.

Anya csak beszélt tovább, melyik cukrászdába szeretnél menni, kérdezte, dél körül elmegyek érted, mondta, tudom, hogy ezt mondta és hallottam a hangján, hogy komolyan is gondolja.

Line a ház előtt ácsorog.

Elindul a kapu felé. Letapossa a cipője peremét, mindig lusta lehajolni, vajon hova megy? A postaládához semmiképpen, nem tudom, hova mehet, kabát sincs rajta, én nem szeretem, ha Line elmegy valahová, rózsaszín kapucnis pólója világít.

Átvág az úton és kinyitja Sivertsenék kapuját.

Nem értem, miért.

Velem soha nem akar eljönni, bárhová megyek, ha hívom, akkor csak annyit mond, hogy miért mennék veled, miért ne jönnél, mondom, mit csináljunk ott, kész unalom, mondja, pedig nem úgy van. Én szerettem Sivertseséknél lenni, Fekete Pétert játszottunk az udvaron, az összes szomszéd gyerek is játszott, nyertem egy csomó pénzt, és el is mondtam Linének, de ő csak bólintott és megrázta a fejét. Egyszer meg, azon a hétvégén, amikor a szobámat rendeztük át, és a szobám jó nagy, szoktam is mondani Linének, és Miss Berg nálunk volt, én pedig feküdtem az ágyban, és hallottam, amint a mókuskerékben fut, az orromban éreztem a fűrészpor és a bundája és a magvak szagát. Miss Berg meg csak futott, futott, egész éjjel, a kerék pedig forgott, husss, husss, husss, az itató kattant, mikor megszívta, olyan volt, mint egy cumisüveg, a ketrec rácsára volt felakasztva. Állandóan felébredtem, de ez nem volt baj. Minden új volt.

Másnap reggel, egy szombati nap volt, esett. Felültem az ágyban. Az ablakaimon nincs függöny, a szürke eget és az utcákat láttam, az emberek kutyát sétáltattak és a kezükben bevásárlószatyorral siettek át a kereszteződésen. Az itató kattogott. Minden szép és új volt. Miss Berget aznap tanítottam meg átfutni egy papírhengeren, teljesen belefeledkeztem, azt sem tudtam, hol vagyok, ki vagyok, Emilie, egy hörcsög mégiscsak más, mint egy macska. Csiklandozott a talpa, mikor a karomon futkározott. Picike volt, elfért a tenyeremben, és ha akartam volna, könnyű lett volna megszorítani és egy mozdulattal összeroppantani, vagy egy nagy könyvvel szétlapítani. Kint szakadt az eső, az ablakról csurgott a víz. De a szobában a lámpa meleg, sárga fényt árasztott. Én pedig kicserélődtem, már nem a régi Emilie voltam.

Miss Berg átfutott a papírhengeren. Ez a nap volt a legszebb.

De miért kell ennek mindig így lenni? Váltakozik a jó és a rossz, egyszer jó, aztán rossz. Mert ezután nagyon büdös lett.

A legeslegrosszabb.

A következő héten megint Anyánál voltam. Letettem a táskám és bementem a szobába.

Harminc, huszonkilenc, huszonnyolc.

Csak nem járna ennyi ostobaságon az eszem.

Ősz volt. Beléptem a házba és letettem a táskám. Nem szabad többet erre gondolnom, el kell felejtenem, nem tudom elfelejteni, huszonhat, huszonöt, huszonnégy, beléptem a szobába és szörnyű büdöset éreztem. Édeskés, émelyítő bűzt.

— Hé, Miss Berg! — kiáltottam.

De akkor tulajdonképpen már tudtam. Nem a szokásos hörcsögszag volt. Miss Berg a fűrészporon feküdt elnyúlva, felemeltem, a teste ernyedt volt és lapos, mint egy kis kesztyű, és Miss Berg már rég halott volt, azt hiszem, a szeme teljesen kifordult.

Tizennyolc, tizenhét, tizenhat.

De hiszen szóltam.

Tizenhat. Igen, megmondtam neki, szóltam. Belezavarodtam, most számolhatok elölről, ne felejtsd el, mondtam, de csak azt mondtam, hogy ne felejtsen el ennivalót adni neki, a vizet meg persze elfelejtettem. Elfelejtettem visszatartani a lélegzetemet, harminc, huszonkilenc, huszonnyolc, szakad az eső, szünet nélkül esik, esik, esik. Aztán elindultam haza, a taxiban végigsírtam az utat, Anya akarta, hogy taxival menjek, mert nem bírtam, sehogy sem bírtam abbahagyni a sírást, ezért nem maradhattam tovább nála, kikísért az utcára, és a vállamra akasztotta a táskát, húzta a vállamat, rendesen megáztam, Anya a járda szélén állt és onnan integetett, papucs volt a lábán. Aztán megjött a taxi és lekapcsolta a lámpáit.

A sofőr nem szólt egy szót sem. Csak a visszapillantó tükörből figyelt, és én a térdemre hajtottam a fejem, kordbársony nadrágomra csillagokat rajzoltak a könnycseppek, aztán elindultunk, előredőltem és a térdemhez koppant a fejem, egy jó ideig vitt a taxi, aztán lefékezett és a sofőr szólt, hogy mindjárt otthon vagyok.

Felegyenesedtem, és láttam, hogy nedves a nadrágom térde. Járdát, bokrot, fehér házakat láttam, beletelt egy kis időbe, míg felocsúdtam és megláttam a házunkat, körülvettek az ismerős házak, a járda.

A sofőr kiszállt és kinyitotta nekem az kocsi ajtaját. Kiléptem a járdára, megláttam Apát, amint fut kifelé az ajtón, átfutott a kerten, és akkor leestem, nem bírtam talpon maradni, összeszorított szemmel ültem az aszfalton, és a kerítéshez nyomtam a homlokomat, Miss Berg meghalt, suttogtam.

Miss Berg meghalt, Miss Berg meghalt.

Ezt suttogtam.

Elállt az eső.

Apa kifizette a sofőrt, én a kerítéshez kezdtem verni a fejem, de ekkor Line zokniban kiszaladt, hallottam, amikor elindult a taxi, Line mellém guggolt, két karjával átölelt és megpróbált magához húzni.

— Ne csináld — mondta Line. — Betöröd a homlokodat.

De mit tehettem volna?

Hogy menjek be a szobámba? A rajzom a tábla mellé volt felakasztva, hogy mindenki lássa. Hogy tehetném be még egyszer a lábam az osztályba?

Apáék végül bevonszoltak a házba és leültettek a kanapéra. Apa kérdezgetett, de én csak ingattam a fejem és a torkomhoz szorítottam a kék párnát, Apa meg egyre csak kérdezett, de én csak suttogtam és csuklottam és hebegtem az itatóról és az etetőtálkáról és a rajzversenyről. Nem tudtam rendesen beszélni.

— Emilie, elmondanád végre, mi történt? — kérdezte.

Úgy össze voltam zavarodva, hogy nem bírtam gondolkodni, de Line végül megértette.

— Anya elfelejtett vizet adni a hörcsögnek — mondta Line.

— Micsoda? — mondta Apa.

Bólintottam és a párnába fúrtam az arcom.

Apa hirtelen felugrott, elindult a telefon felé, de ekkor ledobtam a párnát, utánaszaladtam és a karjába csimpaszkodtam.

— Nem hívod fel! — üvöltöttem. — Nem hívod fel!

Apa karjába csimpaszkodtam, teljes súlyommal lógtam rajta, Apa nem tudta a füléhez emelni a kagylót.

— Ne csináld, Apa — szólalt meg Line.

Apa letette a kagylót és visszament a nappaliba. Közben úgy csüngtem a karján, mint egy kabát.

Csakhogy szerintem később felhívta Anyát.

Anya biztos azt hitte, hogy megutáltam.

Mert ezután sohasem hívott többet. Ezután nem hívott fel, de elmentem iskolába, hétfőn mégiscsak elmentem iskolába. Felkaptam a táskámat és mentem. Próbáltam nem gondolkodni, és nekivágtam.

De Anya nem hívott többé, teltek a hétvégék, elmúlt október, november, és Anya nem telefonált, addig a bizonyos napig, amikor a szakadt tornazsákkal mentem haza, és amint kinyitottam az ajtót, rögtön meghallottam, hogy cseng a telefon.

Ledobtam a tornazsákot és felvettem a telefont.

— Emilie, én vagyok — mondta Anya.

— Szia — mondtam.

És aztán nem jutott eszembe semmi, amit kapni szeretnék.

Próbáltam beszélni, de csak fura hangok jöttek a torkomból. Úgyhogy inkább elhallgattam.

— Akkor elmegyek érted, jó? Elviszlek cukrászdába — mondta.

Aztán csak beszélt, beszélt, a szomszédokról és az orvosról, azon a vékony, hazudós hangján, és mire végighallgattam, rendesen beleizzadtam. Mindig leizzadok. Zuhanyoznom kell utána. A karomon folyik végig az izzadság.

— Szia, édesem, majd találkozunk — mondta a végén.

Most kinyílik Sivertsenék ajtaja. Rózsaszínű valamit pillantok meg, ez csak Line lehet. Kihátrál, egy rúgással becsukja az ajtót. Megfordul, elindul lefelé a lépcsőn, valamit tart a kezében, mintha papírdoboz lenne. Nem tud rendesen menni a letaposott peremű cipőjében. A hűtőszekrény már nem duruzsol. Line lehajol, leteszi a dobozt a kavicsos útra, belebújik a cipőjébe, és felemeli a dobozt.

Két kézzel fogja. Biztosan fázik, a lehelete fehér párafelhő, a pulóvere világít, gyorsan átszalad az úton, sötét haj, sápadt arc. Feljön a lépcsőn és kinyitja az ajtót, a padlón érezni a huzatot, és aztán eltűnik a szemem elől.

Mereven kell néznem, nem szabad pislogni. Még mindig nem havazik.

Anya azt mondta, hogy jönni fog. És cukrászdába visz.

Álmos vagyok, azt hiszem, mert a fejemben tűszúrásokat érzek.

A folyosón nyikorog a padló. Line közeledik. Megáll az ajtóban.

Homlokomat az ablakhoz nyomom. Kavics, pázsit, aszfalt. Bőrömön érzem az üveg hidegét. Aludni szeretnék. Nem tudom, mit akar Line, talán kukoricapelyhet enni.

Elköhinti magát. Aztán mellém lép, karomon érzem az érintését, a hideg kezét.

— Vettem neked ajándékot — mondja.

— Igen? — mondom, gyorsan ránézek, Line mosolyog. — Nem úgy volt, hogy a kardigánt kettőtöktől kapom? — mondom.

— Kettőnktől — feleli. — De van még valami.

Kimegy a folyosóra, visszajön, kezében dobozt tart, papírdobozt, ez az a doboz, most már világos.

— Óvatosan — mondja Line.

Elfelejtek kinézni az ablakon.

Minden ajándékra emlékszem, amit Linétől kaptam. Egy póni, egy bőr tolltartó, benne varázsceruzák, és az idén a piros kardigán. Line. Line soha nem akar Anyához menni, miért mennék oda, mondja, bármi is van. De ő Line. A születésnapjára majd kap tőlem egy vörös, meleg pulóvert.

Kezemben tartom a dobozt. Nincs rendesen becsukva, csak a közepén tartja össze egy pici ragasztószalag.

Én nem így szoktam csomagolni, én mindig fényes papírt, sok ragasztószalagot és ajándékszalagot teszek rá. Linére nézek, ő mosolyogva pislog felém.

Leveszem a dobozról a ragasztószalagot, kinyitom a tetejét.

Egy hörcsög lapul benne.

Fehér, mint Miss Berg.

De Miss Berg halott.

Ott feküdt. Mint egy kesztyű, vagy mint egy kicsi zokni.

De hiszen ketrecem sincs.

És elfelejtettem kinézni az ablakon, teljesen kiment a fejemből, sokáig nem néztem ki, és ez balszerencsét hoz, elfelejtettem kinézni.

— Elhoztuk Anyától a ketrecedet — mondja Line. — A kamrában van.

— Aha — mondom.

— Vettem hörcsögételt is — folytatja Line. — És fűrészport.

— Aha — dünnyögöm.

A hörcsög a papírdobozában kaparászik. Kiveszem, és az asztalra teszem.

— Nem örülsz? — kérdezi Line.

— De — felelem.

Ekkor elsírom magam. Nem tudom abbahagyni, a hörcsög kaparássza a doboz falát, engem ájulás kerülget, a mosdóhoz kóválygok, a fejemben egyfolytában cikáznak a gondolatok, nem tudom leállítani, micsoda hülyeség, és mi lenne, ha Anya hirtelen betoppanna, a fejem köré fonom a karomat és Line kiabál:

— Apa, Apa!

De Apa kiment vagy az emeleten van. Line lefogja a karomat, erősen szorítja.

— Mi a baj, Emilie?

Lassan a padlóra csúszok, Line nem bír tartani, a hörcsög kaparászik, megpróbál kimászni.

— Vigyem vissza a boltba? Azt akarod, hogy visszavigyem? — mondja Line.

Ekkor Line elenged, és a doboz után nyúl.

— Nem! — kiáltom.

A padlóra vetem magam, bemászok az asztal alá, tenyeremet a fülemre tapasztom és az asztal lábába verem a fejem.

— Nem! — kiáltom. — Nem!

— Mi történik itt? — kiabál Apa.

Line mondana valamit, Apa próbál kirángatni az asztal alól, de én a combom közé szorítom az asztal lábát, befogom a fülem, becsukom a szemem és üvölteni kezdek.

— Nem viszed vissza! Nem!

Apa elenged, én a fejemet az asztal lábába verem, közben kiabálok.

— Én szeretem! Szeretem!

Apa és Line nem szólnak, sötét van, én döngetem az asztalt, üvöltözök, a hörcsög halálra rémült.

*

Hamarosan beesteledik, azt hiszem.

Sötét az ég.

Az ablakpárkányra támaszkodom.

Felvitték a hörcsögöt az emeletre.

Cicegér sincs itt.

— Cicegér — suttogom. — Cicegér.

De Cicegér nincs sehol, talán kisurrant.

Addig állok az ablaknál, ameddig akarok.

Kinyitom a szemem. Sötétben is látok, kavics, ösvény, pázsit, kapu. Apa gyapjúzoknit húzott rám. Melegem van és remeg a lábam.

Becsukom a szemem.

Vannak fehér színű dolgok.

Fehér a hűtőszekrény. Fehér a hálóingem, és mielőtt elalszom, kifehéredik előttem minden, ideje kinyitni a szememet, egy, kettő, három, fehér a hálóingem. Valami hullani kezd az égből.

A homlokom koppan az ablaküvegen.

És mire kinyitom a szemem, minden megváltozik.

Megjött a hóesés. Lassan szállingóznak a pelyhek. A hó mindent betakar.

Fehér a pázsit.

Fehér a kavics.

A fehér a legszebb szín.

(A. Dobos Éva fordítása)